VK

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: A dózsölő Budapest

Forrás: Nemzeti Ujság

Byp. (Hely) 1921 II/8 (Idő) (Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy 792.7

Hely

Idő »1921«

Személy

Szövetségi városi házinyomda 1920

A dőzsölő Budapest.

Szabolcs Ernő, a főartista. — Egy kicsi, két kicsi, három kicsi nő... — A sportruhás láncosok. — A Pokol és társai.

(A Nemzeti Ujság tudósitójától.) Minapi tudósitásunk, mint a váratlanul meghuzott harang, belezugott az árnyékos lebujok rejtekeibe s a dőzsölő Budapest denevérseregében nagy a konsternáció. A Lipótváros és kapcsolt része felhördült: kinek mi köze hozzá, hogy a pénzét hol és hogyan költi el?! Magánügy ez, mondják, annyira magánügy, mint minden más privát pech és privát szerencse ezen a világon. Hogy lateiner felesége rőzsét cipel a budai hegyekből? Hogy a vagonokban még mindig nagyon sok család fagyoskodik? Hogy a csecsemőhalandóság döbbenetes? Hogy a kuriai biró száraz babon tengeti életét?... Ugyan titkár ur, küldjön jótékony célra husz koronát, mert megreped a szivem — mondja a pénzt szóró siber a nagy nyomor hallatára...

•

Cikkünk megjelenésekor az érdekelt lokálokban a *Nemzeti Ujság* kézről-kézer járt. Néhol csoportba verődött vitatkozók, dult arcu radikálisok tárgyalták az „unerhőrt esetet", mely kisded üzleteikbe profánul és nyilván illetéktelenül beleprókátoroskodott. De láttunk széles ábrázatu örvendezőket is, akik részben az őszintén botránkozó magyarok, részben a meg nem emlitett érdekeltek soraiból kerültek ki, mely utóbbi kategóriát ez uton veszszük a jól megérdemelt vizeslepedő alá. Szalgáljon vigasztalásul nekik, hogy mint minden a világon, az öröm is muló emberi érzés.

Szabolcs Ernő ur bizonyára csodálkozni fog, hogy ezt a Schwarczból Szabolcsba kovácsolt, patinás nevet az *Artista Egyesület* épületes müködésével kapcsolatban napvilágra tartjuk. Napvilágra tartjuk, mint azokat a papirba sajtolt pikantériákat, amelyek normálisan nézve szolid nyárspolgáriasság rajzai és csak az áthatoló fényen sül ki belőlük a malackodás. Ez az indiszkrét napvilág most is pajkosságok titkára vezetett, mert nemcsak a tisztességes, kenyerét becsületesen kereső artisták, de a közerkölcsiség nevében is tiltakozunk az ellen, hogy az Artisták Egyesületébe a legobskurusabb nők bekerüljenek. Szabolcs Ernő urnak, mint az egyesület elnökének kötelessége lenne minden tagfelvételt szigoruan ellenőrizni, kötelessége lenne megakadályozni azt, hogy a rendőrség intézkedését kijátszó üzleti szándék az Artisták Egyesületében tárt kapukra találhasson. A rendőrség ugyanis ugy intézkedett, hogy a mulatóhelyek attrakcióiban csakis az egyesület rendes tagjai működhetnek közre. De mert a mulatóhelyeken nem is annyira az attrakció a fontos, mint inkább a vendéget itató hölgykoszoru, kellett, muszáj volt egy modus vivendit találni arra, hogy a hölgykoszoru „legerősen" megjelenhessen. Mit tettek tehát? Az utca pillangóit tömegesen felvették az elő irt egyesületbe. Éppen csak annyit kötöttek ki, hogy a „vizsgát" záros határidőn belül le kell tenniök. Ha nem teszik le? Az sem olyan nagy baj. Terminussal Szabolcs ur korlátlanul rendelkezik.

Igy most már legalább azzal is tisztában vagyunk, hogy a már felsorolt és a még teritékre váró mulatóhelyeken kikkel találkozunk. Hogy honnan kerül ki a *Pokol* és a *Chat Noir* hölgygaléria, *Pártos* ur trösztjének eszközökben egyáltalában nem válogatós, hü cselédei. Mert Pártos ur nemcsak a mult számunkban méltatott *Amerikai szalon* tulajdonosa, Pártos ur veszedelmesen terjeszkedik. Kreált egy *Poklot* a körut és Népszinház-utca sarkán volt hirhedt Hazám-kávéház helyén és kreált egy *Chat-Noirt*, mert nem akarta, hogy nagy demokrata népe animó nélkül maradjon a szomoru magyar éjszakában. Szóval a Teréz-köruton. A *Chat-Noir* publikuma majdnem olyan pocsék, mint a *Pokolé*. Pedig ez nagyon, de nagyon az. Tessék elképzelni a Hazám-kávéház törzsvendégeit „pokoli" kiadásban. Nincs szó, nincs jelző, nincs kifejezés, amely vissza tudná tükrözni a közönség és a mulatási modor karakterét. Van ott kocsistól lefelé a legsötétebb existenciáig minden, van ott kuplé is és van nem kuplé is, de van — de van — ugyszólván csak ez van — olyan borsos ár, hogy a legelőkelőbb helyek pirulhatnak mellette. És majdnem elfelejtettem, két óráig szóló záróraemeghosszabbitás is van, amit a rendőrség, — hogy miért? — hüségesen megad. A *Chat-Noir*nak is.

A *Sorrento-bár*-ról tárgyilagosan megállapitjuk, hogy tisztességes, szolid mulatóhely. Miért? Talán fején találjuk a szöget, ha ennek okát *Szücs* Lacinál, az öreg, jó magyar színészben keressük, aki rendes program és rendesen letört színészekkel a jidis népnek nem a legkeresettebb csemegéjét. A *Casino de Paris* és a *Mascotte Pavillon* jobb nők és jobb értelemben vegyes publikumával az ő megszokott, rendes életét éli. Finom világitási hatások, diszkrét ki- és felszolgálás, ismert trükkök, ismert bedőlések. Nem bánjuk. Luxusadó is legyen a világon.

A *Mascotte-bár* már kissé botrányosabb. *Deutschlaender* és *Aldor*, miután összecsiholták a lokál vételárát, most a Bécsből lerándult sportembereket nyuzzák, de alaposan. A drágaság egyenesen bécsi! A sportemberek pedig, u. m. láncosok, láncosok, láncosok, fizetnek, a köles se jobban.

Fizetnek a *Teaházban* is. Ez az exotikum arról nevezetes, hogy minden kapható benne, csak tea nem. Három tulajdonosa közül egy volt főhadnagy, a másik kettő derék hitsorsos. Jó bót. Itt nem annyira a nyuzásra, mint a nagy forgalomra dolgoznak az üzletvezetőség, amivel még nem mondtuk, hogy nem nyuznak. Csak nem olyan nagyon. Gésák is vannak benne. S mint halljuk, olyan nagy a kelendőségük, az irányzatuk annyira szilárd, hogy a tulajdonosok minden hölgynek, akinek csak egy kicsit félre áll a szeme, tüstént ajánlatot tesznek. Nem baj. Szabolcs urnál van még terminus...

•

Most pedig illő formában bocsánatot kérve az eddig nem méltatott felektől, köszöntjük őket: viszontlátásra!